

Tscherning: Forfaauidt man vil be-
 dømme det ene Lovforslag i Forbindelse med
 det andet, maa man lægge Mærke til, at Be-
 tænkningen over den slyenste Jernbane fore-
 ligger saa kort affattet og aldeles ikke led-
 saget af nogen Dplysning, at der for dem, der ikke
 ere inde i Sagen, behøves en ikke saa ringe
 Tid til at kunne sætte sig ind deri og dømme
 om begge Love i Forening. Det forekommer
 mig derfor, at der deri ligger en ganske væ-
 sentlig Grund til ikke at forhaste sig i dette
 Dieblit. Jeg skal imidlertid ikke blive staaende
 derved; jeg troer, at naar vi begynde at over-
 veie, om et Forslag af denne Art, fremsat af
 Formanden, er betimeligt eller ikke, maae vi tage
 Hensyn til ganske andre og vigtigere Ting, og
 da bliver Spørgsmaalet for os alene: Ligger
 der endnu mange Love for til Behandling, som
 man maatte ønske at blive færdig med, og
 som, isald vi ikke blive den behørig Tid sam-
 men, komme til at ende paa Halvveien, eller
 ville vi ved at følge Formandens Forslag med
 Hensyn til denne Sag i det Hele fremme
 Sæssionens Slutning uden at lade Meget blive
 liggende bagved os? Det er nu min Overbe-
 viisning, at denne Sæssion har havt den Eien-
 dommelighed, at foruden at den har bragt os
 mange Love, er en stor Deel af dem ved Nød-
 vendigheids Mægt kommen til os temmelig seent,
 og at derfor flere af dem ere tilbage med
 Hensyn til Behandlingen, men dog ikke ander-
 ledes, end at man ved at arbejde videre i nogle
 Uger vilde kunne bringe idetmindste adskillige
 af dem tilende; der er altsaa, naar man seer
 Sagen fra denne Side, ingen paatrængende
 Nødvendighed for Rigsdagen til at haste i dette
 Tilfælde. Det Hensyn, som et æret Medlem
 her i Nærheden (Barfod) gjorde gjælden-
 gaaende det Ubehagelige for ærede Medlemmer
 der er i at skulle reise frem og tilbage, er slet
 ikke tilstede, thi man kan jo lade være at reise;
 jeg indrømmer, at det er langt behageligere for
 os, der boe her i Byen, men for at frigjøre
 mig for enhver personlig Betragtning skal jeg
 udtale, at jeg i Suleferien vil paatage mig at
 reise hen til hvilkensomhelst By, de forlange;

jeg mener kun, at det ærede Medlem bragte
 aldeles egoistiske Hensyn med i Spillet, og jeg
 veed ikke nogen bedre Maaede at staae dem
 ihjel paa. Spørgsmaalet er altsaa efter min
 Mening det, at naar man tager Hensyn til de
 andre Sager, der ere under Behandling, saa
 maa Thinget hellere ønske, at der bliver givet
 det Tid til at kunne tilendebringe en Deel af
 disse Sager, end at blive tvungen af Sule-
 ferien til at faae Sæssionen sluttet. — Jeg
 kommer nu til den foreliggende Sag; dersom
 den var af en saadan Beskaffenhed, at den for
 at kunne gjøre den Nytte, den skulde som Lov,
 hurtig maatte afgjøres; dersom Regjeringen i
 denne Lov skulde finde Bestemmelser, som
 naar den ikke fik dem 8 Dage før, gjorde,
 at den ikke vilde kunne udrette det, som
 den skulde, saa maatte vi jo under enhver
 Omstændighed haste fremad; men jeg har ikke
 kunnet see, at der i denne Lov indeholdes Noget,
 uden at det jo omtrent maa være Regjeringen
 ligegyldigt, enten den faaer den 8 Dage før eller
 8 Dage senere, saa at jeg troer, at man godt
 kan forsvare at sige Nei til den hurtigere Fremme
 af Sagen; i og for sig selv er det ikke af nogen
 Vigtighed.

Faber: Idag kan Sagen kun foretages
 extraordinært, imorgen kan den foretages til
 ordinær Behandling; da nu Klokken er hen-
 imod 4, saa vilde en lang Diskussion om dette
 Spørgsmaal være en praktisk Afgjøvelse deraf.
 Jeg agter derfor at stemme for Sagens Fore-
 tagelse strax, og jeg haaber, at Fleertallet af
 Thinget vil gjøre det Samme.

R. Hansen: Vi have hørt udtale fra
 flere Medlemmer, at hvis vi idag modsatte os
 den extraordinære Behandling, vilde Rigsdagen
 vedblive at være sammen efter Tuul, og at dette
 vilde være ubehageligt for de Medlemmer, som
 skulle reise hjem. Jeg har ikke hørt nogen Er-
 klæring fra Regjeringen om, at denne Sag vilde
 være det Bestemmende i saa Henseende, og
 naftet jeg nu vel veed, at det ærede Medlem,
 der sidst ansørte det, nemlig det ærede Medlem